

pleje og Interneringen bæres af den Stat, hvortil de skibbrudne, saarede eller syge høre.“ De Stater, jeg har nævnt, have taget Reservation herimod, og samtidig dermed er der sket Henvendelse til de Stater, der have undertegnet, om de have noget at indvende imod en saadan Reservation, og om de desuagtet staa ved det Samtykke, de have givet. Der er efter vor Mening ikke noget til Hinder derfor. For Englands Vedkommende er denne Reservation tagen, fordi de slet ikke kunne indlade sig paa denne Bestemmelse, de kunne ikke, naar de tage syge, saarede og skibbrudne i Land, underkaste disse en saadan Bevogtning, og det sandsynlige er derfor, at de slet ikke ville tage dem i Land, og der er i saa Henseende egentlig ikke noget videre at bemærke. Der er dernæst ogsaa et andet Punkt angaaende den første Konvention, den, der angaar Voldgiftstraktater, taget nogle Forbehold af Amerika, men det kan jeg ikke give nærmere Oplysninger om, da jeg først har faaet Meddelelsen for en Timestid siden og derfor ikke har faaet det nærmere undersøgt. Konventionen hedder saaledes: „Konvention angaaende fredelig Bilæggelse af internationale Stridigheder.“ Den har jeg ikke kunnet faa Tid til nærmere at se paa. Dernæst have Rumænien, Serbien og Tyrkiet taget et lignende Forbehold. Med disse Undtagelser ere ellers alle Artiklerne undertegnede, og den, som de fleste have taget Forbehold ved, menes almindelig ikke at have noget at betyde, saaledes at Konventionerne i det hele taget kunne anses for at være vedtagne af Staterne ved deres befuldmægtigede. Efter at man er kommen saa vidt, vil Spørgsmaalet om Ratifikationen af Traktaten indtræde, og der tør jeg sige, at der fra dansk Side ikke vil være noget som helst i Vejen, i det mindste saa vidt jeg kan overse — jeg kan endnu min tale paa Udenrigsministerens, Marineministerens og Krigsministerens Vegne. Altsaa jeg har det Haab, at der i saa Henseende ikke skal være noget i Vejen fra dansk Side, men jeg synes dog, at Danmark ikke skal være den allerførste Magt til at undertegne, men at det vilde se lidt bedre ud, at en større Magt begynde med Ratificeringen. For Resten er det jo mindre væsentligt, hvem der begynder. Jeg ønsker og haaber naturligvis, ligesom ærede Medlemmer af Tinget, at Kongressen skal faa en gavnlig Indflydelse paa Bilæggelse af Stridigheder i Fremtiden. Foreløbig har det jo desværre ikke vist sig at være Tilfældet, men der har jo

her foreligget et særligt Tilfælde, idet de to sydafrikanske Republikker ikke vare Deltagere i Haagerkonferencen.

Hvad dernæst Spørgsmaalet om en Konsul i New-York angaar, ser jeg nok, at Tinget næppe vil gaa ind paa det, jeg har foreslaaet, jeg skal derfor ikke anvende mange Ord paa Sagen. Jeg er enig med den ærede Ordfører i, at det er en Plads, som fordrer en dygtig Mand, der har Tiden til sin Disposition, men det er jo netop for at kunne sikre os dette, at vi ville have de udsendte Konsuler. Rigtig nok indrømmer jeg, at de Lønninger, der ere fastsatte for de udsendte Konsuler, vil i mange Tilfælde gøre det vanskeligt at finde passende Mænd til udsendte Konsuler, som ville være fornøjede med den normerede Gage. For Resten har den nuværende Vicekonsul i New-York Amundsen, efter Udenrigsministeriets Mening, vist sig at være en overordentlig dygtig Mand, som vi kun have Grund til at være særlig tilfredse med, og man har antaget, at han for denne mindre Lønning vilde være villig til at overtage Posten og gøre Nytte i den. Men naturligvis, naar jeg ikke faar denne Bevilling, vil jeg finde mig i det, og jeg vil i saa Tilfælde være meget glad ved at følge den Henstilling, som det forekom mig, at den ærede Ordfører gjorde, at man da giver Vicekonsulen et Lønnings-tillæg, det kan der jo blive Spørgsmaal om senere.

Med Hensyn til Istandsættelsen af P. A. Hejbergs Grav i Paris kan jeg bekræfte, hvad den ærede Ordfører sagde.

Bluhme: Under 1ste Behandling af Finansloven tillod jeg mig at rette det Spørgsmaal til den højtærede Minister, hvorledes det stod med Hensyn til Haagerkonferencen. Den højtærede Minister udtalte, at Ratifikationen først kunde finde Sted, efter at den var undertegnet af alle Magter. Jeg havde tidligere forstaaet den højtærede Minister saaledes, at Ratifikationen skulde finde Sted inden Udgangen af dette Aar, men det maa jo forholde sig saaledes, som den ærede Minister udtalte nu. Dernæst tillader jeg mig at spørge den højtærede Minister, om der ikke var Rimelighed for, at Rigsdagens Medlemmer fik en autoriseret Oversættelse af de Beslutninger, der ere blevne tagne paa den internationale Fredskonference. Det er dog en Sag af Betydning for hele den civiliserede Verden, og maa til en vis Grad afficere Udenrigspolitikken for alle Lande. Nu skal jeg med megen Tak anerkende,